

Sygn. akt VI GC 405/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

P. K.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 1 033,20 zł (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 8 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 268,75 zł (dwieście sześćdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 405/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 stycznia 2016 roku (data stempla pocztowego) powód P. K. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 2 080 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 7 sierpnia 2014 r., uległ uszkodzeniu samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanego od D. J. (1). Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Powód wskazał, że wstąpił w prawa poszkodowanego na podstawie umowy cesji. Powód podniósł, że domaga się pozwem zapłaty nieuregulowanej kwoty 2 080 zł tytułem poniesionych przez poszkodowanego kosztów najmu samochodu zastępczego.

W dniu 15 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 18/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(...) S.A. z siedzibą w W., wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że nie wypłaciła odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, ponieważ poszkodowani nie dostarczyli całości wymaganej w tej sprawie dokumentacji. Pozwana stwierdziła, że pomiędzy stronami spornym jest uzasadniony okres najmu samochodu zastępczego i uzasadniona kwota dobowej stawki najmu. Zdaniem pozwanej przyjęta przez powoda stawka najmu samochodu zastępczego jest zawyżona.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 7 sierpnia 2014 r., uległ uszkodzeniu samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanego D. J. (1) oraz A. J.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana.

Dowód: akta szkody (k. 101).

Samochód był niezbędny poszkodowanemu D. J. (2) przez cały okres likwidacji szkody m.in. do dojazdów do pracy.

Dowód: oświadczenia (k. 13-14), zaświadczenie (k. 15), zeznania świadka D. J. (1) (k. 94-95).

Na podstawie umów cesji z dnia 7 sierpnia 2014 r. powód nabył od poszkodowanych wierzytelność w stosunku od pozwanej.

Dowód: umowy cesji wierzytelności (k. 9).

Powód zawarł z poszkodowanymi umowę najmu pojazdu nr 03/08/2014 zastępczego marki F. (...) na okres 13 dni przy stawce dobowej najmu wynoszącej 160 zł. W dniu 26 sierpnia 2014 r. powód wystawiła na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 2080 zł brutto tytułem najmu samochodu zastępczego. Wezwaniem do zapłaty z dnia 2 grudnia 2015 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2080 zł.

Dowód: umowy najmu (k. 10), faktura VAT (k. 11), wezwanie do zapłaty (k. 16), potwierdzenie nadania (k. 17).

Uzasadniony okres wynajmu samochodu zastępczego wynosił 7 dni. Uzasadniona stawka za wynajęcie pojazdu z segmentu C odpowiadającego klasą uszkodzonemu pojazdowi wynosi 120 zł netto. Uzasadniony koszt najmu samochodu zastępczego wynosił 1.033,20 zł. brutto.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. D. (k. 106-110), historia szkody (k. 12).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości, a ich moc dowodowa nie została przez strony skutecznie podważona.

Sąd przyznał atrybut wiarygodności zeznaniom świadka D. J. (1) bowiem były one rzeczowe, logiczne i korespondujące z zebraną w sprawie dokumentacją.

Sąd oparł również ustalenia faktyczne na podstawie opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacji. Opinia biegłego była logiczna, jasna i rzeczowa oraz kategoryczna. Biegły dysponował odpowiednią wiedzą specjalistyczną niezbędną na potrzeby jej wydania, a dane statystyczne, którymi się posłużył dla potrzeb jej wydania były oparte na aktualnych metodach badawczych. Sąd uznał ją za w pełni wiarygodną i rzetelną.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powoda P. K. przeciwko pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednocześnie zgodnie z § 2 w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanych.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Należy wskazać, że na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela (uchwała SN z dnia 17.11.2011 r., akt III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468).

Powołany w sprawie biegły sądowy stwierdził, że uzasadniony okres wynajmu samochodu zastępczego wynosił 7 dni. Zdaniem biegłego sądowego uzasadniona stawka za wynajęcie pojazdu z segmentu C odpowiadającego klasą pojazdowi uszkodzonemu wynosi 120 zł netto. Wobec powyższego zdaniem biegłego uzasadniany koszt najmu samochodu zastępczego wynosił 1.033,20 zł. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu uzasadniony koszt najmu samochodu zastępczego wynosił 1.033,20 zł.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne w części, wobec czego orzeczono jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 1033,20 zł, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 1046,80 zł oraz dochodzonych od tej kwoty odsetek orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na kwotę kosztów postępowania strony powodowej złożyły się kwoty: 104 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej, 432,55 zł tytułem uiszczony zaliczki na poczet sporządzenia opinii przez biegłego sądowego oraz 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalonego zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, co daje łącznie 1.753,55 zł. Na kwotę kosztów postępowania strony pozwanej złożyły się kwoty: 17 zł tytułem opłaty skarbowej, oraz 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego co dało łącznie kwotę 1.217 zł. Zatem łączny koszt procesu wyniósł 2.970,55 zł. Powódka utrzymała się ze swoim roszczeniem w 50 % a zatem 50 % powinno

obciążyć powoda ($2.970,55 \text{ zł} \times 50 \% = 1.485,28 \text{ zł}$). Powódka poniosła koszt w wysokości 1.753,55 zł, a zatem różnicę ($1.753,55 \text{ zł} - 1.485,28 \text{ zł} = 268,27 \text{ zł}$) powinna zwrócić jej pozwana o czym orzeczono w 3 punkcie sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk